

2017

EMPORDONESES

8a EXPOSICIÓ COL·LECTIVA MULTIDISCIPLINAR

Una de les línies bàsiques del Departament de Cultura de l'Ajuntament de Roses és donar suport a iniciatives que vagin més enllà del municipi i que serveixin per crear o continuar fomentant la idea de l'Empordà com un territori d'artistes i de cultura. De fet, així ha estat, de forma directa, quan hem col·laborat amb el Museu Memorial de l'Exili de la Jonquera (MUME), amb l'exposició "Vides errants: Postguerres i exilis dels germans Pi i Sunyer", i amb la mostra "Empordoneses". O, de forma indirecta, amb la mostra "Tangències", del Museu de l'Empordà i l'Ajuntament de Figueres.

Una vegada més, la selecció d'artistes, de diverses disciplines i generacions, així com el tema tractat, el desè aniversari de l'aparició dels telèfons intel·ligents, són un encert i, sens dubte, obligarà el curios que vagi a veure la mostra a no restar impassible, a no ser simplement un espectador, sinó que serà interpel·lat, des del primer moment, ja que som nosaltres els que ens hi veiem representats.

Aquest any 2017, Empordoneses torna a créixer. Per a Roses, serà el segon any que hi participem. I, a banda del Departament de Cultura, cal celebrar també la participació dels Instituts de la localitat en aquest projecte, cosa que significa una aposta clara per apropar l'art als estudiants. Un altre encert que cal destacar.

Francesc Giner Ballesta

*Regidor de Cultura i Festes
Ajuntament de Roses*

Des del primer moment, un dels valors principals d'Empordaneses ha estat el valor d'ajudar-nos a observar l'entorn més immediat i reinterpretar-lo. Així doncs, Empordaneses ens ha iniciat en la revaloració d'elements quotidians que ens poden passar desapercebuts convertint-los en motius de creació artística i de reflexió. Aquesta vuitena edició del cicle expositiu i multidisciplinari, amb el títol "Smartphones; 10 anys entre nosaltres", té com a protagonistes els telèfons intel·ligents, motiu que genera múltiples interpretacions, tant positives com negatives, sobre el caràcter ineludible d'aquests aparells i de fins a quin punt ens condicionen o ens faciliten la vida.

Empordaneses té un gran impacte a la vida cultural de la ciutat i la comarca per la voluntat d'arribar a tothom, de despertar la curiositat del gran públic, de generar pensament i opinió, remouvant consciències. Amb la participació d'un col·lectiu d'artistes important, que en aquesta edició arriba al centenar, més enllà d'un esdeveniment cultural, ja s'ha convertit en un exercici de reflexió col·lectiva molt recomanable en un temps en què cal, més que mai, esperonar l'esperit crític a través de la cultura.

Un any més, Pilar Farrés, com a coordinadora i ànima de la mostra, reinventa i reelabora Empordaneses i aconsegueix fer créixer, quantitativament i qualitativa, aquesta cita anual, que ja depassa la ciutat de Figueres, a través de nombroses exposicions i activitats arreu de la comarca, amb la implicació de molts col·lectius. Novament, Empordaneses ens motiva, ens sorprèn i, sobretot, aconsegueix aplegar-nos a tots i totes, més coneixedors de la matèria o més profans, a l'entorn de l'art i la cultura.

Marta Felip i Torres

Alcaldessa de Figueres

En la seva 8a edició, Empordaneses segueix fidel al seu esperit pluridisciplinar i aposta per ocupar artísticament la Casa Empordà (antic escorxador municipal) i altres espais de la ciutat de Figueres i s'estén per la comarca. El to reivindicatiu de cada una de les convocatòries evidencia la voluntat de compromís social que guia el comissariat. De les múltiples maneres possibles d'entendre la funció de l'art, aquí s'aposta clarament per un posicionament que entén l'artista com una veu crítica, com una mirada alternativa, com una manera de comunicar que vol ser reveladora.

Sota el lema "Smart phones, 10 anys amb nosaltres" s'ha convidat els artistes convocats a treballar i reflexionar entorn d'un aparell omnipresent en la nostra realitat quotidiana i amb una notable incidència, no només en la manera de comunicar-nos, sinó també en la nostra manera de veure el món, d'interpretar allò que ens envolta i d'organitzar la definició dels límits de la nostra pròpia intel·ligència.

Eina de gran utilitat que a vegades pot esdevenir una mena de joguina addictiva i alienant, allò que anomenem "telèfon intel·ligent" es posa sota la mirada dels artistes i serveix d'estímul per a la creació. La pluridisciplinarietat del plantejament de la proposta fa que des de llenguatges plàstics de diversa naturalesa i també des de textos plantejats en diferents registres l'espectador trobi un ample repertori de metàfores visuals i de relats irònics en els quals domina la denúncia del poder alienant d'aquest aparell.

Denúncia punyent, metàfora irònica, reflexió rigorosa sobre aspectes transformadors de la consciència de nosaltres mateixos i sobre la nostra percepció del món que ha provocat l'ús del telèfon intel·ligent, són algunes de les orientacions presents en la mostra en la qual curiosament la mirada dels més joves, la dels alumnes dels instituts participants, tendeix més a buscar aspectes positius associats a l'objecte de referència i la dels adults a denunciar-ne els perills.

Enric Tubert

Historiador de l'Art

Ester Baulida

El jardí 2017

Museu del Joguet de Catalunya. Figueres

El Jardí, 2017 instal·lació amb diversos objectes i projecció de vídeo 2,52" / 180 x 80 x 37 cm

Una imatge en la pantalla que troba el seu simètric en l'escenari que ofereixen els objectes de la instal·lació. Aquest és un joc de paral·leles que fa pensar que s'acaben trobant en algun lloc.

El contacte visual és una part important de les relacions socials i emocionals entre les persones. S'ha demostrat que la qualitat del contacte visual afecta la nostra química cerebral.¹ Per exemple, el contacte visual entre dues persones que s'estimen estimula la producció d'oxitocina i genera una sensació de vincle i connexió profunds. En canvi, el contacte visual en una situació hostil o de por pot augmentar el cortisol i l'adrenalina, que desencadenen una resposta de tipus "lluitar, fugir o quedar-se immòbil". Sigui com sigui, el contacte visual és un factor de pes en la dinàmica de les relacions humanes. A més, també determina de manera crítica com ens percebem nosaltres mateixos.² Rebre l'atenció d'algú no es limita només a establir-hi contacte visual, sinó que també implica que ens escolti, que ens toqui, que ens parli o suscitar-li respostes a partir de les pròpies accions; tot això forma part de "ser vist". Quan som "vistos" per algú que ens estima, quan ens miren amb bons ulls i es fixen de debò en nosaltres, aquesta mirada retorna i la internalitzem com una creença: "algú m'estima, sóc bona persona, mereixo que es fixin en mi". Molts psicoanalistes i psicòlegs dels desenvolupament han escrit sobre l'impacte que "ser vist" exerceix en el procés de desenvolupament de l'ego, en la percepció del jo i en la qualitat de les relacions afectives.³

L'ús constant que fem dels 'Smartphones' comporta que passem menys temps "veient-nos". Els telèfons intel·ligents regulen la intensitat de les relacions de la nostra vida real (pel fet de compartir el mateix espai i temps), alhora que ens faciliten estar en contacte amb els altres. Ara bé, en escenaris extrems de caire distòpic, l'ús del Smartphone és equiparable a una relació narcisista perfecta.⁴ El Smartphone es converteix en un objecte amb el qual podem passar l'estona o el qual podem venerar, un objecte que ens estimarà, ens escoltarà i mantindrà a ratlla la soledat, un objecte que ens entretenirà, que és prou intel·ligent per no ser avorrit i que no demana res a canvi (tret d'una recàrrega diària). El millor de tot, és que no es queixarà ni sentirà res quan el canviem per un model nou. Com qualsevol tecnologia, els telèfons intel·ligents no són intrínsecament bons o dolents.

Només són eines. O miralls de les persones que els utilitzen.

¹ Schore, A. N. (2000). Attachment and the regulation of the right brain. *Attachment & Human Development*, 2(1), 23-47.

² Conty, L., George, N. and Hietanen, J.K. (2015). Watching Eyes effects: When others meet the self. *Consciousness and Cognition*, 45, pp.184-197, ISSN: 1053-8100.

³ Bowlby, J. (1988). *A Secure Base*. Routledge.

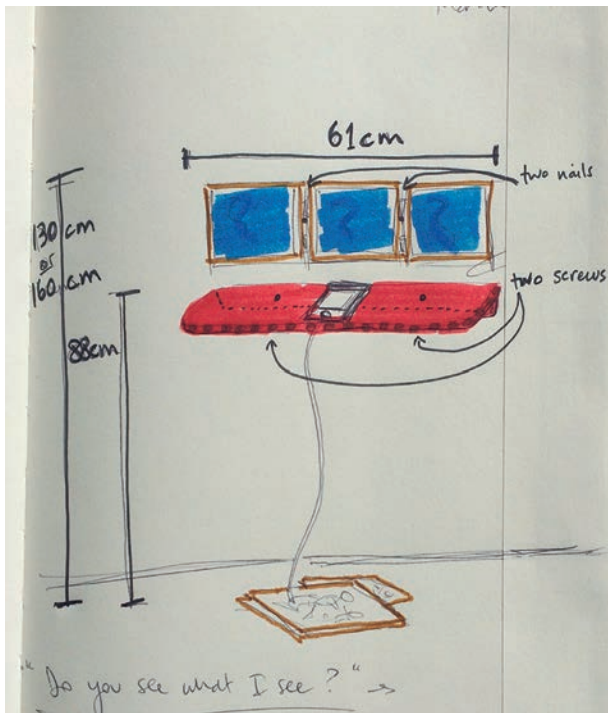
Stern, D.N. (1985). *The Interpersonal World of the Infant: A View from Psychoanalysis and Developmental Psychology*. Karnac.

Winnicott, D.W. (1971). *Playing and Reality*. Psychology Press.

⁴ Pearson, C. and Hussain, Z. (2015). Smartphone Use, Addiction, Narcissism, and Personality: A Mixed Methods Investigation. *International Journal of Cyber Behavior, Psychology and Learning*, 5(1), pp.17-32. DOI: 10.4018/IJCBL.

Michelle Wilson

"Veus el mateix que jo?" (2017)

Michelle Wilson

Do you see what I see?

Shelf and mirror to be affixed to wall with screws and nails 130 or 160x61x35cm mixed media: found objects, fabric, upholstery tacks, photographs

Van compartir trajecte en AVE fins a Barcelona.

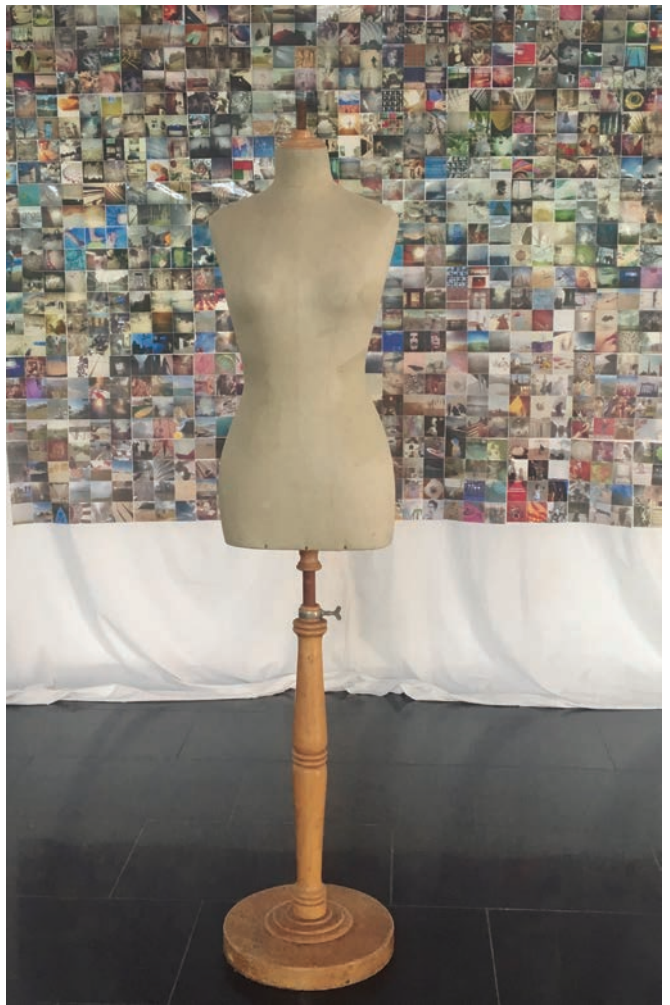
Ella ni el va mirar. Es va passar el viatge xatejant pel Facebook amb un DJ aficionat amb qui, una setmana després, acabaria compartint dues estones de sexe avorrit.

Ell, amb els quaranta tot just complerts, va quedar idiotitzat per un rampell d'amor adolescent. Va afinar els ulls fins a poder llegir el seu nom al bitllet. Després va buscar-la a l'Instagram i va donar un parell de *likes* a un parell de fotos. Un parell i prou, no fos cas que el confongués amb un assetjador. Avergonyit, es va passar la resta del trajecte amagant els ulls dins la pantalla, jugant al Candy Crush.

En una altra realitat paral·lela -d'aquelles on hi ha zombis, estrelles, herois i rectes infinites-, ell es presentava, ella li somreia i començaven una de les dotze històries més boniques de tots els temps.

Jordi Casals i Merchán

Realitats paral·leles

Fiona Morrison Porta

#come #vine

Tranfer sobre roba, mural de 2,24x2,24m (+o-800 imatges de 8x8 cm cada una)

Unfollow

No sóc massa de xarxes socials, sí que tinc Facebook, però ja fa temps que l'actualitzo més aviat poc i no miro massa res. D'aquí que quan hi entro sempre em trobo sol·licituds d'amistat de gent que en algun moment o altre ha tingut algun contacte amb la meua vida. La majoria les ignoro perquè són de persones que hem coincidit un cop o d'algú amb qui ja no tinc relació, que, simplement, té la necessitat d'augmentar amistats per així també augmentar el seu ego. Sóc selectiva, ja ho sé.

L'altre dia, però, em va arribar una sol·licitud d'amistat que anava acompanyada d'un missatge. Es tractava d'una noia amb qui vaig coincidir un curs a l'institut, ens vam fer amigues i després va canviar de ciutat; tot i les promeses d'estar en contacte, la relació es va refredar fins que es va esborrar completament. Fins ara, que em va escriure per anunciar-me que estaria uns dies a la ciutat, per feina, i que li venia molt de gust quedar. Em va fer gràcia i m'hi vaig avenir de seguida.

A l'hora i convinguda, vaig esperar-la en un bar cèntric que ja coneixia i on feien uns entrepans boníssims als quals no em vaig poder resistir. Ella va trigar. Va arribar parlant pel mòbil, em va saludar amb la mà i un somriure, mentre acabava la trucada dreta. Vestia de manera elegant. Ens vam fer els petons de cortesia, seguits de les preguntes tòpiques. La conversa començava a agafar embranzida, fins que el mòbil va començar a emetre els dobles bips dels missatges de whatsapp o d'altres aplicacions. Ella em va demanar disculpes i se'ls va mirar, va començar a respondre'ls amb uns dits que anaven a una velocitat de vertigen.

Vam reprendre la conversa, em va explicar que era dissenyadora de moda i havia vingut amb motiu de la passarel·la local. El mòbil ens va tornar a interrompre i se'l va mirar, el va remenar, aquest cop sense demanar-me ni permís ni perdó. Vam retornar a la conversa que ja havia perdut aquella il·lusió del principi, així que vam recórrer als tòpics que van ser trencats de nou pels bips del mòbil, evidentment va respondre, aquest cop amb una trucada.

Davant d'aquelles interrupcions impertinents i del poc compromís de l'amiga, vaig mirar el tiquet, vaig pagar i, sense ser discreta, em vaig aixecar i vaig marxar. Abans de sortir del bar, vaig agafar el mòbil i vaig deixar l'amistat amb ella al Facebook. No sé si se'n va adonar.

Enric Bassegoda

Esther Martínez Banqué

ITongue

Resina 20,5x10,5x5 cm

Una potent llum blanca al final del túnel el va obligar a obrir els ulls. On era?...angoixat, va intentar recuperar el seu mòbil i tremolant va aconseguir marcar la contrasenya. Cap resposta... La pantalla lluent i negra com un mirall de tinta reflectia només la seva cara perplexa. Al seu davant, un mar de núvols immens ocupava tot l'espai, era en una altra dimensió. Sorprès, va veure que algú amb aire burleta l'observava de molt lluny. Era Jules Verne!

-Tranquil Steve- va cridar Verne, sense immutar-se.- Ja ho veus, el teu telèfon intel·ligent... al cel... no té cobertura!!

I va esclafir a riure!. La broma va fer que Jobs se sentís incòmode, però va acceptar el joc. I així va començar una conversa galàctica entre genis.

Jobs, sense perdre el to amable, va preguntar amb un somriure maliciós:

-T'imagines Jules, el teu capità Nemo a bord del Nautilus amb la càmera del meu smartphone captant la immensitat del fons marí? O el professor Otto i el seu estimat nebot Àxel, amb un bon GPS?, haurien arribat ràpid al centre de la Terra! Per no parlar de Miguel Strogoff que, amb un senzill WSP, podria comunicar l'urgent missatge del tsar al seu germà, sense ni trepitjar la perillosa Sibèria!

Jules va mirar de reüll Steve, era massa vell per deixar-se impressionar. Somrient, va puntualitzar:

-Tens raó, Steve, però els meus lectors s'haurien perdut moltes pàgines de bona literatura!. De tota manera, no vull ser injust amb tu, amic meu, admeto que l'iPhone ha revolucionat el món, ofereix unes possibilitats infinites. Esperem, Jobs, que aquest invent no acabi per controlar la vida dels homes!

Steve, sorprès i contrariat a l'hora per les paraules del seu amic, va veure per primera vegada la cara més fosca dels seu estimat iPhone. No va respondre, només va desitjar que el seu telèfon no es convertís mai... en l'Apple de la discòrdia!

Isabel Guzmán Ivars

... 5 D'OCTUBRE DE 2011, STEVE JOBS, PRESIDENT EXECUTIU D'APPLE, ENS HA DEIXAT...

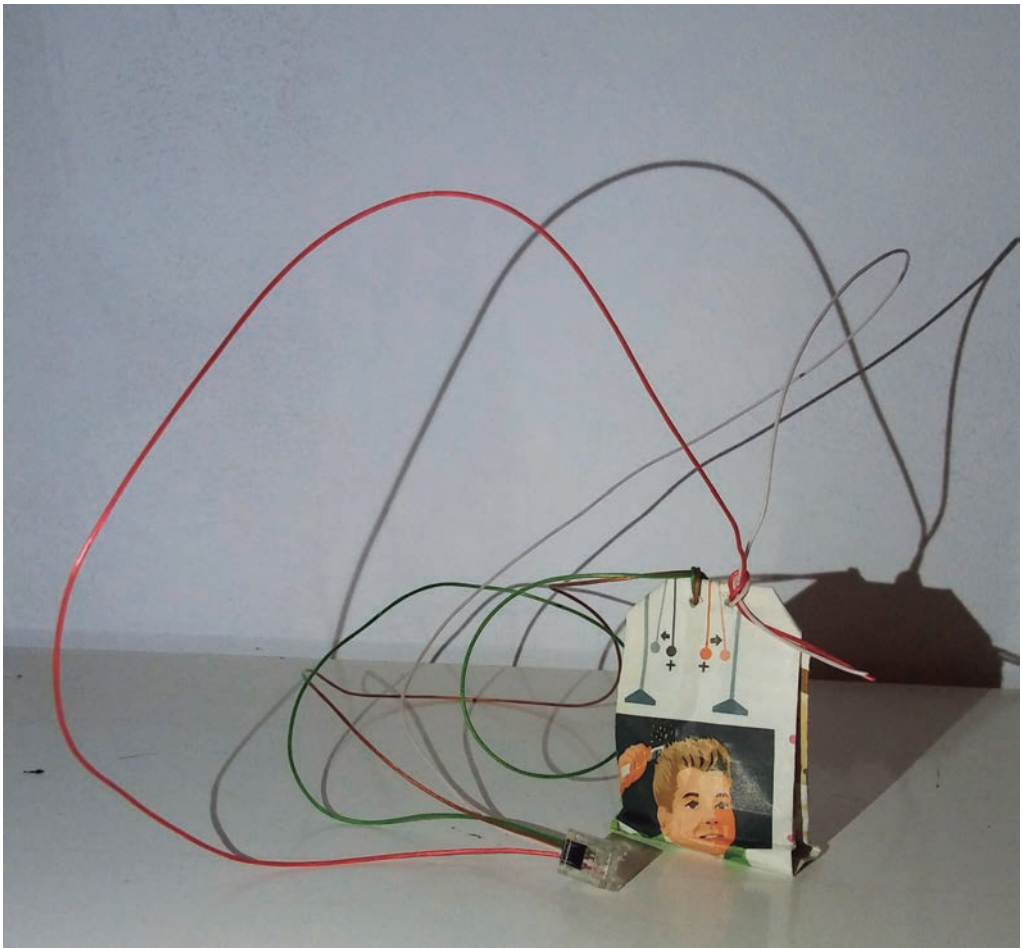

Mònica Quintana

Putà

Fotografia + fotomuntatge 50x70 cm en marc

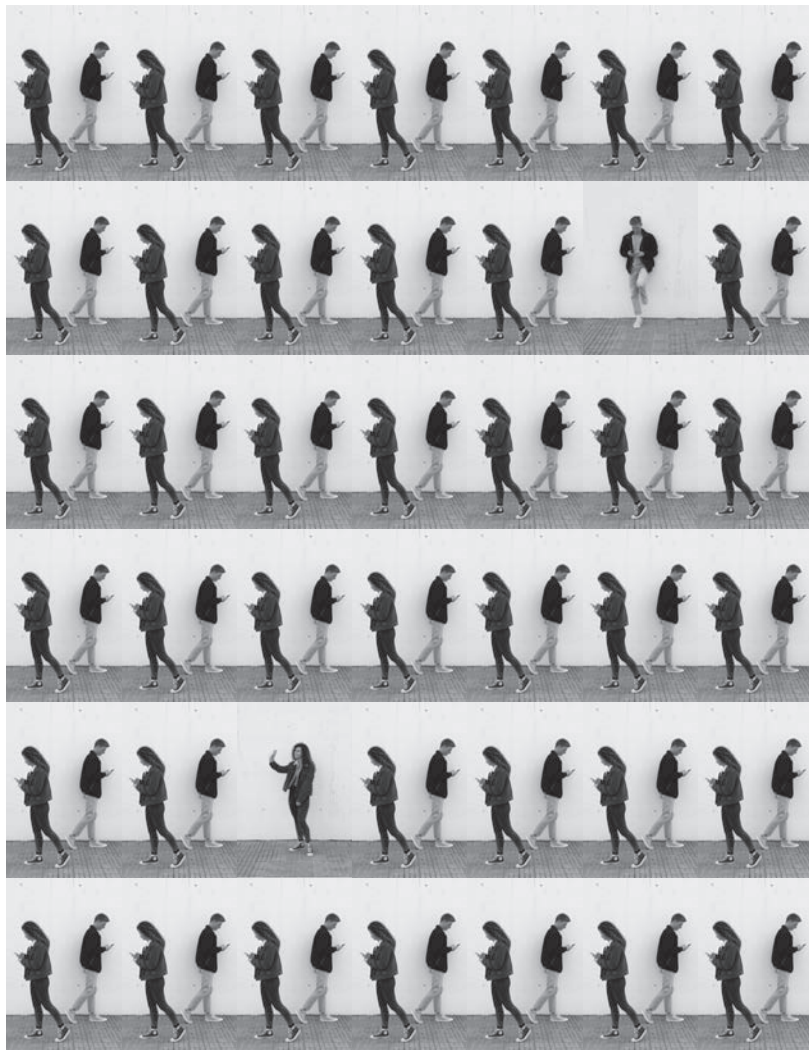

Núria Pallisera

Big Data “smart-tea”

Paper 20x20x15 cm

Esther Julià

Eo!! k fas?

Gravat digital 90x136 cm

Paraula mística d'origen grec que fa referència a l'acte de tancar els ulls, un fet que l'artista Pilar Farrés vol destacar a través d'aquesta peça.

Aquell que manté la mirada massa dispersa no pot percebre tots els detalls de la seva realitat, de manera que aquest treball pretén subratllar aquest instant de concentració enmig del ritme i la rutina atrafegada, amb la promesa que alguna cosa essencial ha arribat fins a la nostra mirada. Així, quan les parpelles es tornin a alçar, podran admirar i apreciar tots els matisos que presenta aquesta instantània.

*A pesar d'estar sotmesos a un bombardeig constant d'informació i desinformació a través dels smartphones i d'altres suports tecnològics, plataformes i xarxes socials com Facebook, Instagram, Pinterest, etc., sempre detectem alguna imatge que capta la nostra atenció, una imatge que retenim en la nostra retina i que interioritzem, i que se'ns presenta en qualsevol moment del dia, tal com ja havia advertit l'escriptor suís Pierre Stutz en el seu llibre *Las raíces de mi vida —Admiración, Liberación, Reconciliación—*. Stutz va escriure: «Els místics no cerquen el sentit de la vida fora, sinó dins d'ells mateixos, en el seu interior, com un mitjà per sentir-se vitalment immersos en tota la creació.» D'aquesta manera, es revela com a necessari l'acte de tancar els ulls per atènyer i completar l'exercici de la meditació, reflexió.*

Encara que resulti difícil de creure, el simple fet d'admirar una fotografia a través d'un smartphone pot provocar el desig de crear i expressar un sentiment o emoció, així com pot desencadenar un moment de contemplació «espiritual». Es generen instants sagrats per al creador/artista que es traslladen i identifiquen amb el misteri que s'amaga rere d'ells. Sorgeix, per tant, un misticisme relacionat amb el concepte d'allò efímer.

Actualment naveguem per la xarxa i rebem nombrosos estímuls de maneres molt diverses, com antany els antics quan contemplaven la immensitat de la naturalesa. A pesar de les diferències, l'ésser humà segueix tancant els ulls en determinats moments en els quals necessita retenir allò que veu, que percep, per aprendre-ho i interioritzar-ho fins a convertir-ho en coneixement, en una necessitat de saber més i de seguir investigant, seguir el rastre...En aquest sentit, Pilar Farrés aconsegueix crear una peça de gran significació poètica, transformant en espiritual allò quotidià i banal, elevant la posada en escena en un acte diví i místic. En ella, hi conjuga quatre caixes buides a mode de quatre petits intervals —quatre parpelleigs— amb una branca d'arbre per simbolitzar una confrontació. Una confrontació d'allò material, allò físic i allò pagà amb allò sagrat i eteri; és a dir, l'artista juga amb la idea i el concepte digital, artificial i allò natural i orgànic.

Rere l'aparent fragilitat, senzillesa i delicadesa d'aquesta peça s'hi amaga una gran càrrega social, de presa de consciència, una crida a aquest estat místic de tancar els ulls, de reflexió i pausa, tan necessari en aquest segle XXI.

Irene Gras Cruz

Historiadora i crítica d'art

Associació Valenciana de Crítics d'Art (A.V.C.A.)

Pilar Farrés

Myein

Instal·lació

Aquest any no ha fet estiu. El temps no acompanya, però al terrat s'hi està bé. Mentre llegeixo una revista sento com entren de fons els missatges de WhatsApp en algun telèfon que corre per casa, i la música que escolta la meva filla amb els altaveus Bluetooth mentre es dutxa. Quan fa bo pensem en la calma, però el silenci no existeix. Qualsevol so es defineix per sobre del silenci: abans eren els crits de la mainada que pujaven del carrer, les veïnes que la feien petar mentre prenien la fresca, la cantarella dels ocells, el brunzir dels fils de l'electricitat i una mica més lluny, el trànsit de l'autovia. Ara s'hi ha afegit la piuladissa dels Twitters.

M'he sorprès mirant un helicòpter, i m'he vist com un gat que perseguia amb la mirada un insecte. També m'hagués agradat allargar la mà i jugar-hi. Tenim el barri ple de gats que s'enfilen per tot arreu i apareixen en els llocs i els moments més insospitats. No queda ni una sola cadenera viva. Sona el mòbil, i no sé per quina raó m'afanyo a agafar-lo. Dels sis-cents trenta-cinc contactes, tinc mil set-cents vint-i-tres missatges pendents de llegir al WhatsApp, cinquanta-nou notificacions al Facebook i m'han etiquetat a seixanta fotos que comparteixo a l'Instagram. No esperava cap trucada.

Àngel Rodríguez

La calma

Marta Teixidó

Caminant

Muntatge fotogràfic sobre plaíó de cartró ploma

Feia tan sols dos mesos que s'havien conegut però ell es va enamorar d'ella pràcticament a l'instant. De fet, tenia la sensació que la coneixia de feia molt de temps, gràcies a totes aquelles fotos que havia penjat al seu perfil de facebook. N'hi havia de tot tipus; de quan només era un nadó als braços de la seva mare; amb tres anyets al costat d'en Bobby, el gos llop del seu pare; participant en un partit de voleibol a l'institut; les primeres festes amb les amigues durant la universitat; a la platja celebrant el títol la llicenciatura d'Història de l'art amb el seu primer nòvio... I un llarg etcètera adornat amb tots els vestits i canvis de registre possibles que una persona normal pot arribar a generar en trenta anys i escaig de vida.

Ell, en canvi, havia estat sempre molt més curós amb el fet de publicar pedaços de la seva intimitat a l'àgora virtual. De fet, hi actuava amb el pseudònim 'Clarence' perquè no ho veia massa clar. Tot plegat atenia al fet que no se'n sentia tan orgullós de la seva pròpia vida com intuïa que ella sí que se'n sentia de la seva. Aquell somriure, aquella vitalitat, l'havien encisat fins al punt de despertar-li una malaltissa atracció.

Es van conèixer una nit, debatent amb el mòbil sobre la pel·li True romance (Amor a quemarropa) en el fil d'un amic comú, i a partir d'aquí es van agregar i van saltar a un xat més íntim. Ella li va demanar el seu nom; ell va respondre que quan li aclarís el motiu del seu somriure etern. I durant dos mesos, sempre just abans d'anar a dormir, es van preguntar sobre la vida, sobre els somnis, sobre l'amor i el desamor, sobre el futur i les expectatives.

Aquella primera cita fou molt estranya, no van dir-se massa res però en arribar a casa van córrer a xatejar-se que s'havien agradat. Ell va dir-li que els seus llavis tenien gust de xocolata; ella que sempre l'estimaria. El compte enrere d'aquell amor virtual ja havia començat.

Callahan Ruiz

Amor virtual

Juanjo Viñuela

Mira'm als ulls

Mixta sobre tela 97x130 cm

Dissabte, 12 de migdia, com cada setmana i tot i no ser precisament ni el millor dia, ni la millor hora, vaig al supermercat a fer la compra setmanal.

Com cada setmana, acabo per comprar molt més del que duia anotat a la llista de la compra, i com si fos una “pretty woman” d’estar per casa, acabo sortint del supermercat amb tres bosses de la compra per mà.

Em dirigeixo corrent cap a casa perquè, a més a més, he tingut la genialitat de comprar quelcom congelat. Això i el pes de les bosses que m’estreny els dits fa que camini més de pressa encara, quan de sobte, algú topa amb força contra les bosses de la meva mà esquerra.

Ni es para, ni es disculpa, ni tan sols aixeca la mirada per saber contra què o contra qui ha topat.

He xocat amb un autòmat lobotomitat pel seu mòbil, que s’allunya tot continuant enviant missatges amb el seu smartphone.

Recullo la bossa que m’ha caigut a terra i, tot arrufant el nas i tot maleint a Santa Tecla, continuo camí cap a casa.

Travesso el pas de zebra, però el cotxe que s’aproxima no es para; és més, ni tan sols afluixa la velocitat.

Acabo travessant corrent el carrer, que no m’esclafi, amb les meves bosses a les mans, i amb els dits fent figa.

Em giro per veure qui és l’individu, i l’únic que aconsegueixo veure és un senyor amb el braç aixecat a l’altura de l’orella parlant per telèfon mentre condueix.

Abans d’arribar a casa, i amb l’experiència del trajecte, esquivo un parell de zombis més, que anaven absorts amb els seus telèfons, sense aixecar la vista de les pantalles.

Arribo a casa, sana i estàvia, i amb els congelats en òptima temperatura, però amb un malestar.

Per què fem més cas a les persones que tenim a l’altre costat de la línia, que no pas a qui ens trobem cara a cara?

Potser precisament per això, jo no tinc mòbil.

Ester Marcos

Ramon Fort

Canviem la bola, seguim amb la cadena

Gres i ferro 300x300 cm

Jordi Figueres

Estudi de Can Xarpeta

Fotografia 30x40 cm

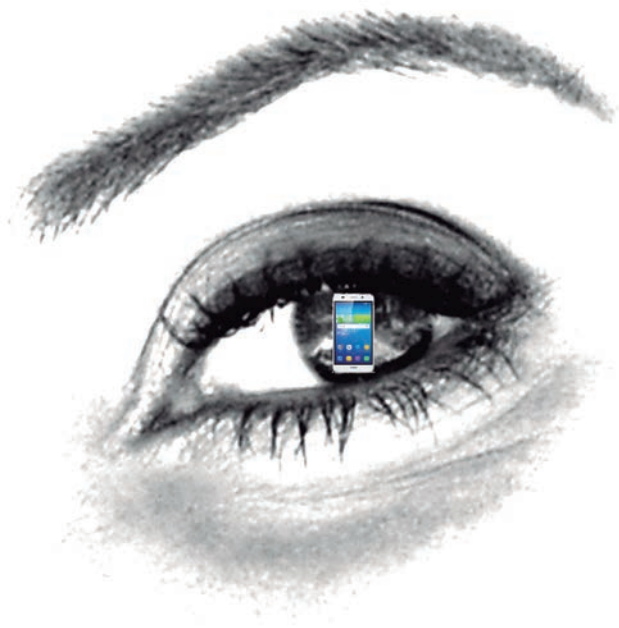

Joan Casellas

"Objecte de vidre.

Emissor-receptor d'idees intimes" 1979-2016. Fotografia

Irene Roé

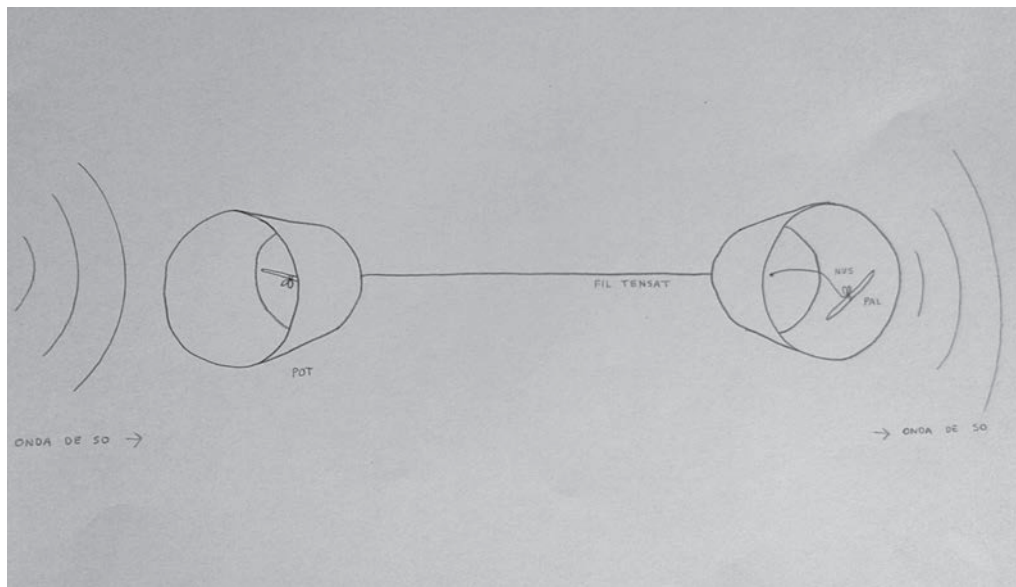
Fotografia, 75x50 cm

Yvonne Heinert

Appstresss. Si els primers telèfons “aixequessin el cap”!!!

Fusta, metall i paper imprès

Clara Gassiot

Inici

Dibuix

Cati Palou

Smart Lines

Fotografia 75x50 cm

La singularidad tecnológica hace referencia a un hipotético momento en el cual el desarrollo de la inteligencia artificial provocaría un profundo cambio en la sociedad.

Dicho cambio sería tan grande que las personas no serían capaces de adaptarse al nuevo entorno.

La singularidad tecnológica parece propia de un libro de Isaac Asimov o de una película de ciencia ficción futurista, muchos especialistas en el tema aseguran que no estamos tan lejos de vivirlo en la realidad.

Algunos signos de su aparición son la creciente inteligencia de los motores de búsqueda y la cantidad de información que recopilan acerca de nosotros; esto nos puede parecer cómodo en el día a día, pero en el futuro podría volverse en nuestra contra.

Julián Pérez Porto y Ana Gardey

(<http://definicion.de/singularidad/>)

Mònica Grygier

Smartphone-Molécula de Singularidad Tecnológica

Instalación (fotografía, vídeo, polietileno fundido)

-Va, activa'l, ensenya-me'!! –l'insta ella, movent nerviosa el cul sobre el banc on estan asseguts. Està tan esverada que no sembla que tingui més de cinquanta anys. Des que es va invertir la tendència del mercat, cap allà el 2020, i la gent jove va començar una certa deriva cap a la mística, és difícil veure algú de menys de trenta amb un mòbil a la mà; nois i noies, sobretot els adolescents, estan molt ocupats construint el seu projecte d'identitat. És el que ara es porta, el que marca tendència; els aparells de telefonia són vistos com una eina exclusivament pròpia dels adults, un estri per vigilar-los que temen i menyspreen. El percentatge de menors d'edat amb dispositius electrònics és actualment només del 4%. Sembla mentida que, a les primeres dècades del mil·lenni, els instituts haguessin de prohibir l'ús de la tecnologia perquè els nanos es distreien a classe.

M. Mercè Cuartiella

Aplicació Shana (fragment)

El conte es pot llegir íntegrament a la peça artística Smartbook, que forma part de l'exposició Empordoneses 2017

M. Mercè Cuartiella i Abdon Jordà

Aplicació Shana

Intervenció Biblioteca de Figueres

El retorn acció de Fina Miralles pel cartell de la 12a edició de la Muga Caula.
Foto: Joan Casellas -Arxiu Aire

Joan Casellas

L'art d'acció: Sistema de comunicació directe

Ponència

L'art d'acció és un procediment artístic vinculat a les avantguardes des del Futurisme a principis del S.XX. Els anys 60 i 70 l'art d'acció s'associa a diverses tendències d'art conceptual extraescèniques que busquen altres formes de comunicació que exploren el propi cos com a suport artístic plàstic i semiòtic. Actualment l'art d'acció experimenta un ressorgiment degut a la seva capacitat de relacionar-se amb l'entorn immediat i les persones sense els filtres i la complexitat dels mitjans tecnològics que dominen la quotidianitat i tots els aspectes de la nostra vida. En l'era de l'hipercomunicació polidireccional i simultaneïsta, l'art d'acció es focalitza en l'ara i l'aquí i el de tu a tu.

Acció de Denys Blacker al Museu de l'Empordà. ULL A ULL Foto: Joan Casellas -Arxiu Aire

Denys Blacker

T'estava esperant

Performance

El silenci, interromput constantment per un element que sembla tenir vida pròpia, que s'instal·la en el present com una paparra arrapada al cos..., sense saber com prescindir-ne.

Montse Seró

Silenci, si us plau

Performance

Foto de Ventura Casadevall

Una reflexió sobre el temps viscut. El present, ara i aquí:

El temps que ens permet gaudir de la qualitat del moviment que pren consciència de l'escolta, de l'espai, en el mateix moment.

El temps que no s'anticipa, ni ens roba la meravella d'un instant, d'una mirada, d'una abraçada, d'un somriure, precis, únic i irreplicable.

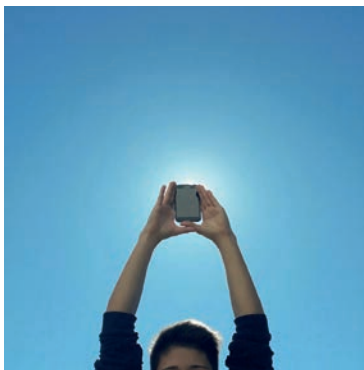
“Fins i tot ara has d'agafar el mòbil?...”

“...i cada vegada més lluny”

Grup d'adults de l'Escola de Nou Moviment i Dansa Contemporània i del Col·lectiu El Paller.

Treball en progrés

Alumnat de Visual i Plàstica dels instituts Illa de Rodes, La Jonquera, Castelló d'Empúries, Ramon Muntaner i Alexandre Deulofeu

Entrepà de mòbil

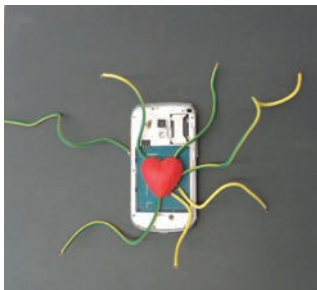
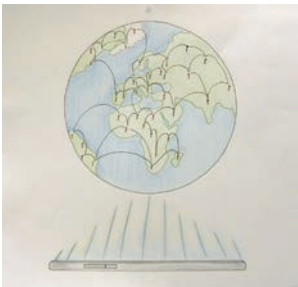
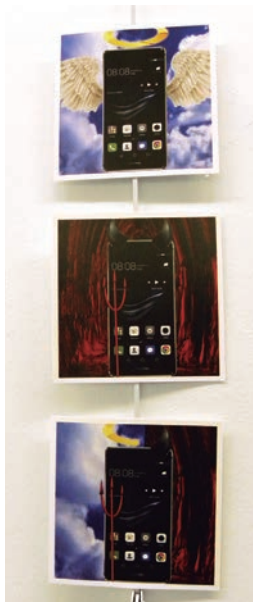
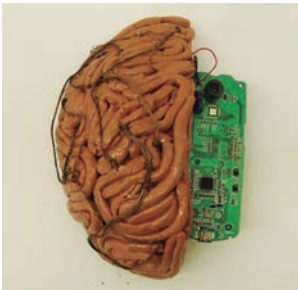
Iniciativa del GrupTrenant (grup de treball de Visual i Plàstica intercentres de l'Alt Empordà)

La Salle Figueres: Nil Cebrià, David Croset, Sara Heredia, Raúl Moreno, Guillem Pujeu, Mar Pujeu, Misseti Oyenyi, Santiago Quintero i Meritxell Soteras

Connexions concentrades

Tècnica mixta 150x150 cm

Institut Narcís Monturiol [alumnes de 4rt ESO]

Instal·lació

Clara Gassiot

Inici

Escultura, Porcellana, rodill de cànham i escuradents, 20x25 cm.

La modernidad puede ser calibrada para su análisis desde múltiples escenarios, históricos, sociales, culturales, pero además, como un rally incesante por lo portátil y manual. Lo portátil entendido como búsqueda doméstica de la sencillez, la comodidad, adecuación de las ganancias y logros sociales y técnicos para servir de manera eficiente e ininterrumpida en la vida de los hombres; servir al proceso de solventar sus necesidades primordiales y periféricas: la alimentación, su movilidad, su creatividad, la salud, la insoslayable de la comunicación, y el ocio. La posibilidad de aglutinar en el menor espacio posible, algunas de esas tareas, ha sido una secular quimera; lengua ascensión que comenzó, cuando aprendimos a cultivar y de paso convertir a la naturaleza en aliada. Desde el primer instrumento de trabajo hasta la primera herramienta multiusos transcurrieron miles de años, en un despliegue de ingenio y maestría que nos condujo después al telégrafo, el teléfono, la bombilla incandescente, el tubo de rayos catódicos, al transistor, a la recuperación del sistema binario, al ordenador personal y a la catarsis coagulada de los Smartphone. Smart que significa pequeño, phone, teléfono, pero que no solo nos comunica e informa sobre el resto del mundo, sino además, nos orienta, nos avisa, nos estudia, nos instruye, auxilia a la hora de proporcionar respuestas, dinamiza la vida y tal como habíamos comentado al inicio de estas cortas líneas y al principio de los tiempos, nos ayuda a tomar decisiones, incursionar con infinitos recursos en el laberíntico conglomerado de sociedad construida y de la cual formamos parte.

Decir Smartphone, es adelantarse, fabricar futuro, despejar incógnitas y contribuir al documento histórico de la humanidad.

El primer libro salido de una imprenta, ya era un Smartphone. Pues un libro es una ventana para ver las cosas de otro tamaño. Al igual que un Smartphone ¿no?

Abraham Fidel Ortiz Lugo

Smartphone: viaje hacia la comodidad

Institut Cap Norfeu: Mohamed Agharbi, Victoria Alonso, Alexey Andreév, Raquel Arenas, Anass Arhoune, Salma Benamar, Ada Blánquez, Ariadna Castro, Dídac Donat, Andrea Gahete, Nouhaila Khtira, Maria Laguna, Shyhrete Maloku, Jana Selma, Tatyana Soletska, Ibrahim Touher, Gemma Vázquez, Adrián Velasco. Ana Ferrando

Institut Illa de Rodes, l'alumnat d'educació visual i plàstica de 4t d'ESO

Què es pot fer durant un minut amb el smartphone?

Projecte-procés

Foto Fiona Morrison

Fiona Morrison i Pilar Farrés

mòbils

Taller familiar per a totes les edats, aquest taller parteix d'una selecció molt especial i màgica que es compon de tres elements: el "mòbil", com a font d'inspiració; el cos, com a mitja viu d'expressió; i la pintura com a resultat plàstic del treball amb les emocions i les sensacions.

EMPORDONES 2017

CASA EMPORDÀ, FIGUERES **MARÇ / ABRIL**
CA L'ANITA, ROSES **JUNY**

Enric Tubert	Isabel Guzmán
Ester Baulida	Jordi Casals
Denys Blaker	Lluís Bosch
Mònica Quintana	Montserrat Seró
Ester Martinez	Grup d'adults de l'Es-
Juanjo Viñuela	cola de Nou Moviment i
Marta Teixidor	Dansa Contemporània i del
Núria Pallisera	Col·lectiu El Paller
Mònica Grygier	Dolors Yglesias
Fiona Morrison	Emma Teixidor
Clara Gassiot	Pilar Solana
Pilar Farrés	Esther Pi
Irene Gras	Anna Ferrando
Ramon Fort	Lisa Bos
Joan Casellas	Míriam Meléndez
Jordi Figueres	Coral Sala
Yvonne Heinert	Emma Margarit
Esther Julià	Anna Valls
Cati Palou	Grup de treball de Visual
Michelle Wilson	i Plàstica intercentres de
Irene Roé	l'Alt Empordà
Callahan Ruíz	David Martínez
Ester Marcos	Carme Gifreu
Enric Bassegoda	Lurdes Poch
Àngel Rodríguez	Anna M.Casamitjana
M Mercè Cuartiella	Núria Surribas
Abdon Jordà	

Institut Narcís Monturiol de Figueres
Institut Illa de Rhodes de Roses
Institut Cap Norfeu de Roses
Escola La Salle de Figueres
Institut Alexandre Deulofeu de Figueres
Institut La Jonquera
Institut Castelló d'Empúries
Museu del Joguet de Catalunya de Figueres
Consell Comarcal de l'Alt Empordà.
Cultura i Educació
Servei Educatiu de l'Alt Empordà
Departament d'Ensenyament
Ajuntament de Figueres
Biblioteca Fages de Climent de Figueres
Ca l'Anita de Roses
Cultura Figueres
Cultura Roses

Agraïments: Josep M Joan i Rosa, Eva Pascual, Pep Torner, Toni Martínez, Teresa Genís, Teresa Miquel i Nati Vilanova

Coordinació: Pilar Farrés
Coordinació lingüística: Lluís Bosch
Comunicació: Josep Pérez
Disseny gràfic: Esther Julià

Retens el món amb una mà.
Presta'm l'altra i navegarem plegats.

Lluís Bosch

Invitació a fer aigües

Poema visual